

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΡΑΜΥΘΕΝΙΟ ΘΗΣΑΥΡΟ

‘Η ἐπανάστασις τοῦ Περεύ κι’ οἱ ἀνύπολεγοιτε θησαυροὶ εἰ τῆς Λίμας. Τὰ ὄλέχρυσα χάρακα μετρητοπέλαιως. ‘Η χίματρη τραχυδικία τῆς φρεγάκης που μετέφερε τοὺς θησαυρούς. ‘Οπου τὸ πλήρωμα σφέσι τοὺς ἔπι ἕστες. Τὸ εικτρό τελος τῶν πειρών. Τὸ μυστικό τε πειράζερχου Θύμωναν. Αλλεπαλλήλη τραχυωνίσ στὸ νησὶ τοῦ θησαυροῦ, καὶ πλ. Καὶ.

επαγγελματικού περιεμένουν αυστού τον τηγέρο που θα τον αναγανθή. Η ιστορία του θησαυρού αυτού είναι πραγματικά καταπληκτική και ιστερώδεις και του πιο τολμηρού μυθιστοριογράφου την φαντασία.

Το 1820, ο πλοιαρχός Θωμάστον, ένας Σπωτούδης ναυτικός, ποι ἔκανε τακτική ιπτωματικήν ταξεδία και γνώριζε τον Ειρηνικό Όκεανο, όπου άλλοι ξέφορτοι την Μεσόγειο. Εφτάστηκε με το καυάβι του, την γρεγάδα «Μάρια Ντάμα», στο Καλλώπολη, το πιο φτωχό λιμάνι του Περσού. Ήρθεντες έξει νά τὸν ναυλώσουν, άλλα με πολύ λίγες έπιδειξη, γιατὶ τίς μέρες αὐτές είχε πάλι έφραγμα μιὰ ἀπό τις συνηθησιανές έπαναστάσεις στο Περσού. Ην δέποι θώρακας ἐξέκινε τὸ Περσού ἡταν ἄποινη Ιστανική ἀποκία και τὸ κυθερωνίσταν Ιστανικὲς ἀσκές. Κεὶ ὁ ἔπαναστάτης ήταν ὁ Σάμων Μπούλικας, ὁ γνωστός θρόνος και ἐλευθερωτὴς τῆς Βούλιας, ὁ ὀποῖος ἦθελε νῦ καταλήπτη τῆς Ιστανικής γειαραρδία στὸ Περσού και νά τοῦ ἔσωσθε τὴν ἔβασθεργία του. Ή Λίμη, η πρωτεύοντος τοῦ Περσού, ποὺ ήταν πεζοτείχη επάνω χιλιομέτρων μαρονιάτη τὴν ἀγκάτη, ἐπέλαφορε πάτο τὰ ἔπαναστατά σφραγίδαματα και ποιήσιοι Ιστανοί, ἀνήροιγοι γιὰ τὴν ἔων τοὺς και γιὰ τὶς περιουσίες τους, είχαν στεψεῖς οἰκογένειές τους στὸ παρθένο Καλλίδο, γιὰ νὰ ἐπιβιβαστοῦν στὸ πρῶτο πλοίο, μάλις θὰ ἔβλεπαν ὅτι θύμι χειροτείσαν τὰ πράγματα.

Η Λίμνη ήταν τότε μιά πόλις ἔξαιρεται πλοιοσία. Στο Περσού ιντηρχαν τὰ πλουσιότερα μεταλλεύματα χρυσού καὶ αργυρού ὅπλωντος τοῦ σώστου καὶ ἀπὸ την Λίμνη περνοῦντο ὡς τὸ χρυσάφι ποὺ ἔγινε στὴν Ερνόπολη. Η Μητρόπολις τῆς Λίμνης ήταν ἡ πλουσιότερη ἐπαρχία τοῦ κόσμου δύσκαλήρου. Λέγεται μάλιστα πῶς ἀνάμεσα στοὺς Ἀλιοὺς θησαυρούς της ιντηρχαν καὶ διὰ ἄγαλμάτα τῆς Παναγίας σὲ φιανικό μεγεθός ἀπὸ ἀτεφθο χρυσοῦ, στολισμένα μὲ πολυτιμούς λίθους, μεροστά δὲ σὲ κάθε ἄγαλμα ήταν στημένο ἀπὸ ἓνα μανούναλι ἱκριοῦ τοῖν μεθρων, καιωμένον· κ' αὐτὸν ἀπὸ ἀτεφθο χρυσοῦ· Ή ἀξία μόνον τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ ἐξαληθείας ἴτοι λογιζεῖται σὲ δεσμαπέντε μλα αὐτά τὰ ἐπατομούματα κινδύνευναν να πνωστατῶν. Ἡ Λίμνη καιωμένηντας ἦταν τὰ μερικῶν ἄλλων κειμηλίων τῆς επατομούματα λίρες χρυσές. Κι' αυτὸν στὴν στρατιώτικην παραστατικήν την περισσῶν ἄλλων κειμηλίων τῆς επατομούματα λίρες χρυσές.

ἘΓΓΙ ἐνῷ ὁ στοιχὸς τῶν ἐπικαταστάτων ἀπέδεικνε τὰ

‘Η φρεγάδα Ξανθίζηται στὸ πέλαγος μὲ ὅλη τῆς τὰ πανιά. Με-
έφρε δικαὶονάρχη ἐν φορτίῳ πολάτισμα σὲ χρηματα, ἀλλὰ καὶ ἑπ-
όντες, ἀπὸ τοὺς πιὸ σημαντίστας. Ἡ κοραφὴ τῆς Ἐπανθρίσιας καὶ
τῆς Πολιτείας Βρισκόντουσαν συγχεντρωμένοι στὸ κατάπληκτον τῆς
Μακεδονίας. Νέαντες.

Ἐνώπιον Ντηάρος. Ένωπιος ἐκείνοις συζητοῦσαν ἀν ἔτερετε νὰ μεταφέρουν ἄλλους οὐς θησαυροὺς τῆς Λίμνας πατ' εὐθείαν στὴν Ἱστανά ή μήπως ἤταν ερωτιμότερο νὰ τοὺς ἔξεφορτώσουν σὲ καμιαὶ ἄλλη κοντράγεται λατ-

νική ἀποσίων, περιμένοντας τὴν ἐξῆλλη τὸν πραγμάτων, στὸ κύπεο τὸν καρδινιό γινόταν ἄλλη σινέγητης. Οὐ πλοιαρχος Θῶμασθων, θιασιομένος ἀπὸ τὴν θέα τῶν θυσιωδῶν, σινέγησε μὲ τοὺς ἀδρεῖς τὸ πλοιαρχεῖον τὸν ποιεῖ ἡταν ὁ καλύτερος τρόπος για νῦ γίνουν οἱ θησαυροὶ αἵτιοι δικοὶ τοῦ.

Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς, ὁ μόνος ἀσφαλῆς, δεῖ ληγεῖσθαι νὰ βρεθῇ.
"Οταν ἐνίκηστος καὶ οἱ ἀντιπόλεις τοι ἐπιβάτες σάταλωσαν γιὰ νὰ
κομιδθῶν, οἱ ναύτες τοῦ Μαιάνη Ντίπαρος ἀνέβησαν, διάταξαν μὲν
ζάμες καὶ μαχαίρια, τοῖς ἐσφαλσαν δόους ἀντιστρέψαν χωρὶς γάτη
πιθωνὸν οὔτε τοῦ σεβάσμους ἱερομάντενος, οὔτε τις γυναικεῖς, οὔτε τὰ
παιδιά, καὶ ἐπέταξαν τὰ πρότατά τους στὴν θάλασσα.

"Υστέρα τὸ πλεόν τριάδης κατὰ τὸν βροῆν, γυρεύοντας ἔνα σίγουρο καταπέμπον. Τὸ Νησὶ τῶν Κωνσταντίνων, τὸ Σχετασμένο καὶ ἀ-
κατέστοτε αὐτῷ νησί, θεραπήθηκε ώς τὸ πιό κατεύθυντο. Κι' ἐξει διευ-
θύνθησαν κι ἐζημιώσαν τοὺς θηραπούς τους.

‘Οστόσο, ή «Μαίρη Ντήμη» δέν μπορεῖς πειά νά έμφανιστή σε κανένα σημαντικό λαϊκόν, χωρὶς την πλήρωση της καί το πλήρωμα της νύ δώσουν λόγο τι έχαναν τοὺς έπιβάτες της καί το φρούτο της. Μολονότι τὴν ἐποχὴ ἐπείναι δὲν ἴστησαν οὐτε διηγειμέδες, οὐτε τηλέγραφος, μάστος ή ἐγγυατάλευτης τῆς Διώσις ἀπὸ τὰς ἀρχές της καί η ἐπιβίβασις τοὺς στὴν ἄγνωστη φρεγαδὰ κύριον γνωστὴ πατῶν καί η μετακινώσις ἔξαρσιν τοῦ καρδιοῦ μαζὲν μὲ τοὺς ἐπιβάτες του καὶ τοὺς θηραυωρούς του, δὲν ἀργητε νά μαθετῇ καί νά προκαλέσῃ μνήμης.

Ἐτσι ὁ κατετάνιος Θῶμαστον κι' οἱ ναῦτες του μὰ κι' ἔσαν τὴν πόρτην ἤρτεια, ἀπόφασισαν νὰ ἐξαπολουθήσουν τὸ ίδιο ἑπτάγελον καὶ νά γίνουν συστηματικοὶ πειραταί. Συνεπάλιστραν μάλιστα μὲ γίναν πειρόθρη πειρατὴ τῆς ἐποχῆς ἐπείνης, τὸν Κορσακὸν Μετεντό Μπούντη, ὃ διοῖς ἡταν πειρατὴς ὅπεις τε θάλασσας δύο ἥντα αἰμορρόφορος κακωδώνος που δὲν ἐγνώμοις οὔπει οὐδέτερο, οὔτε ξελογ. Κατὰ πό-

Ωδαπός, διαν θερασαν από Νησιάν Κοκοφοίνων, ὁ πλοιαρχος και ὁ σύντομος του κατώφθολων συνά δραπετεύονταν καὶ νάνι κορυφών στα ἐνδάτερα, ἀπού οι ναυτες τῆς ἄγγικής φρεγάδων ἤπαν ἀνέναντον νά τοις ἀνακαλύψουν. Καὶ οἱ Αγγλοι ναυτικοὶ ἀφίσαν νά ψάχνουν μόνοι τους νά βροῦν τὸν θησαυρό, μά νητερα ἀπό ματαιές ἔρευνες διλοιπόλισθων μηρῶν ἀτελιτστήκαν καὶ ἔπονταν ἀπό τὰ ποσι.

Φάνεται ώστού πώς ο πλοιαρχος Θωμπτίσων κατώρθωσε κι' αυτὸς ἀγρότερα νὰ φάγη ἀπὸ τὸ νησὶ. Τί ἀπόγινε ὅ σύντροφός του, ἔμεινε μιστήριο. Ἀλλὰ δὲν είνε ἀπέθανο νά τὸν ἔπαστρεψε κι' αὐτὸν ὁ πλοιαρχος, θέλοντας νὰ κρατήῃ μονάχα γιά τὸν ἐσπό του τὸ μι-
στικὸ τοῦ θημαριοῦ.

Κατά τὸ 1844, κάποιος πλοίαρχος Κῆπηγε παρέθαβε ἀπό τὴν Νέα Γῆ ἔναν εἰδώτα μὲ τὸ δυναμικὸ Θῶμπιτσον. Ἡπειρὸς δὲ πλοίαρχος Θῶμπιτσον, ὃ δύοτοις εἴχε γεράσει πειραιών καὶ ὃ δύοτοις ἔβλεψε ὅτι θά πέθαινε δίχως νὰ καρφί τοὺς θηραπούντες ποὺ τοὺς εἴχε ἀποκτήσει, θιασάζοντας τάσσεις ἀνθρώπινες ξαθεῖς. Ὁ Θῶμπιτσον μὲ τὸν σχοπὸ νὰ βγάλῃ ἐπά τέλοις τοὺς θηραπούντες από τῶν κρηπιδώνα τους, ἀνεκρύψαντος τὸ μιτικοῦ τον στόν Κῆπηγκ καὶ τοὺς ὑποστρέψαντο διὰ θά τὸν έκανε πλούσιο καὶ αὐτὸν καὶ θίλους τοὺς ναΐτες, ὃν τὸν βοηθοῦσαν νὰ τοὺς μεταφέρειν. Ἔγνοεται διὰ τὸ Κῆπηγκ δὲν έδισταυε νὰ δεχθῇ τὴν προστασίαν του. Ἀπορρίστες νὰ σηματώσουν τὸ πληρωματικὸν του καὶ νὰ κάννη τὶς ἀναγκαῖες προμήθειες. Κατά τὸ διάστημα δύο μερών ποὺ γινόντουσαν οἵτε αὐτές νὴ προσετοποιοῦνται, ὁ Θῶμπιτσον πέθανε καὶ ἀφέστη στὸν Κῆπηγκ ἔνα

Ο Κητηγορικός λοιπόν, μαζίν μ' ἔνα φέλο ουρανού, τὸν πλοιάρχο Μπόμη, πήγαν στὸ νησὶ καὶ, ἀκούσιονθάντες λεπτομερῶς τὰς ὁδηγίες, κατέβοσκαν καὶ ἀναγαλόνθινον τὴν σπλιά τοῦ θεατροῦ. Τὸ κοάτρι

